

TOS langs de levenslijn

Ervaringsverhalen, informatie en tips

Beschreven per levensfase, van baby tot volwassene

Moeder van een jongen met TOS: "Hij maakte als baby weinig geluid. Hij was altijd blij en vrolijk, hij lachte altijd, maar brabbelen en dergelijke deed hij niet. Het is altijd een kwestie geweest van gevoel, het gevoel hebben dat er iets niet klopt."

Vader van een tiener met TOS: "Als peuter sprak ze al weinig en slecht verstaanbaar. Ze raakte steeds meer gefrustreerd: thuis kreeg ze driftbuien en buitenshuis zei ze bijna niets."

Een puber met TOS: "Ik begrijp meer dan wat ik kan zeggen, maar ik heb wel tijd nodig om dingen te verwerken als iemand praat. Daarom reageer ik soms een beetje traag. Wat ik weer snel begrijp zijn bouwtekeningen enzo, als m'n moeder iets bij Ikea heeft gekocht, zet ik het zo in elkaar terwijl zij er niks van snapt. Ik begin nu ook te zien wat ik goed kan."

Volwassene met TOS: "En dat mijn kinderen spraak-taalproblemen hebben, ja, het kan erfelijk zijn, dat is een feit. Ik zou het wel fijn vinden als zij wél diploma's halen. Ze hebben in ieder geval al een andere start gehad dan ik: ik kreeg als peuter geen behandeling."

Moeder van een jongen met TOS: "Als iemand communicatief heel sterk is, is mijn zoon daar verbaal niet tegen opgewassen. Dan zie je hem denken, dan maakt hij heel korte zinnnetjes en draait hij met z'n hoofd weg, dat is gewoon heel lastig."

Boek

'Elk Woord Telt - Omgaan met een Taalontwikkelingsstoornis / TOS'
Annemiek Deij